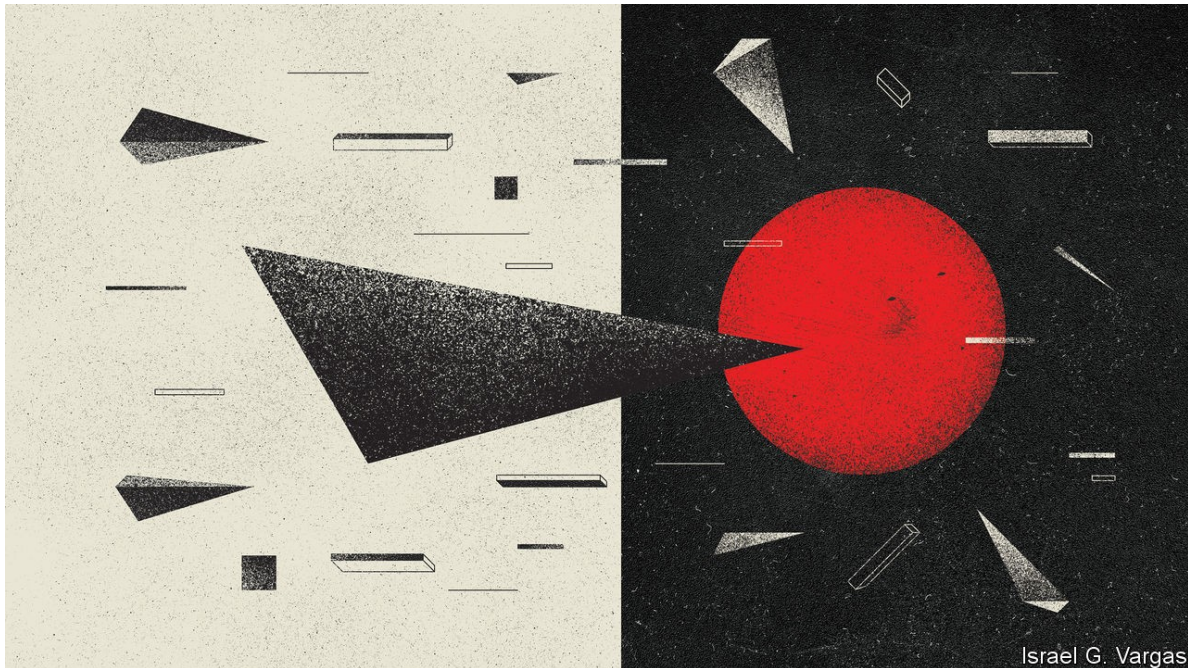

Diari de les idees 34

This new edition of *Diari de les idees* focuses on the news about the upcoming appearance of vaccines that may represent an exit from the tunnel in which we live since the onset of the COVID-19 pandemic. The announcements about the different vaccines in process have been the object of special attention throughout these weeks and are not exempt from doubts about their effectiveness, their storage or the logistics required for mass vaccination.

In *The New Statesman*, Anjana Ahuja lowers the initial euphoria about the results announced through the Pfizer press release, and points out that their effectiveness has not been proven in a scientific article; important aspects such as how long immunity lasts are therefore unknown; nor is their effectiveness in older age groups known. At the same time, there are also logistical problems: the Pfizer vaccine needs very low and cold temperatures to remain stable and it must be transported and used under special conditions. The simultaneous appearance of several vaccines reinforces the fact that strategies to defeat COVID-19 are not a national but a global effort, beyond the reach of any manufacturer. Ultimately, the world needs not just one vaccine but as many as science can create. Donato Paolo Mancini warns from the pages of the *Financial Times* that contracts related to the purchase of vaccines by governments and international institutions are kept secret despite the huge public funding that pharmaceutical laboratories have received. It is therefore essential that, given the unprecedented levels of public investment in the development of vaccines against COVID-19, civil society entities and governments ensure full transparency and closely monitor the procurement and distribution process. From a critical point of view, Owen Jones highlights in *The Guardian* that the hope that a vaccine will soon be available

should not lead us to ignore the glare of the pharmaceutical industry. Indeed, large laboratories are very often a protected market for recovering research investment for the medicines they produce. This is even the case with Pfizer's experimental vaccine, which uses state-of-the-art protein technology developed by the US government. In other words, without state intervention, this vaccine would probably not have been developed so quickly.

In the field of international policy, as we approach the end of the year, reflections and prospective analyses for 2021 abound. We highlight the contributions of Zanny Minton Beddoes, editor-in-chief of *The Economist* and Tom Sandtandage in the same newspaper. The first asserts that the coronavirus pandemic has created an opportunity for fundamental economic and social readjustment. The COVID-19 has not only hit the world economy, but has also changed the course of the three great forces that are shaping the modern world: globalisation has been halted, the digital revolution has accelerated radically, and the geopolitical rivalry between the USA and China has intensified. At the same time, the pandemic has worsened one of today's great problems: inequality. And it has also shown the price we have all had to pay for not being prepared for a disaster of this magnitude and impact.

In the same vein, Tom Strange, editor of the special report *The World in 2021*, presents the ten trends to be taken into account for the coming year. We focus on the following five. 1) The fight for vaccines, as as they become available in large quantities, the focus will shift to the huge task of distributing them. 2) A mixed economic recovery, as different economies will behave unevenly as local outbreaks and confinements appear and disappear, and governments stop giving vital support to businesses. 3) The new global disorder, as after Donald Trump's presidency the question is whether Joe Biden will be able to stop the disruption of the global governance system. 4) The coronavirus pandemic has also caused a huge technological acceleration and next year it will become clearer to what extent these changes will be maintained or reversed. And 5) An opportunity in the fight against climate change as a window of hope is opened by governments' investment in green recovery plans to create jobs and reduce carbon emissions.

Another form of balance is the extensive interview published in *The Atlantic*, where former US President Barack Obama warns that we can never take democracy for granted. It is precisely the most difficult form of government, as it requires the constant attention of all citizens, the accountability of leaders and critical analysis of public discourse and of what is true and what is false. In addition, this is more difficult now than ever. Obama considers it crucial that ideas and solutions can be discussed to find out solutions to the basic problems of our time: climate change, post-COVID economic recovery, the health of liberal democracy, environmental and technological transitions,... Continuing with the United States, the editorial board of *The Economist* reflects, from various perspectives, about the expectations created by the election of Joe Biden to the presidency of the United States. It stresses the importance of the US returning to the fight against climate change at a time when Europe is pushing for an ambitious ecological agreement, which would undoubtedly help convince other governments to join in the defence of the planet. Another area in which the world expects more collaboration from the US is health, as the new president has promised to reverse the US withdrawal from the WHO promoted by Donald Trump. Other

expectations are that with the new administration the United States will stop undermining the World Trade Organisation and revitalise the nuclear agreement with Iran. In this new context for multilateral relations, the editorial of the French newspaper *Le Monde* highlights the signing of the Regional Comprehensive Economic Partnership, the world's largest trade agreement involving fifteen countries in Asia and the Pacific, including China. This agreement covers about a third of the world's population and a third of its production, and makes Asia's free trade area the largest in the world, comparable only to those of North America or the European Union. This is remarkable for another reason: it is the first trade agreement to link the three economic heavyweights in the region, China, Japan and South Korea. The big question about the future of this free trade agreement lies in the role that China will want to play. Will it allow ASEAN to remain true to its original motivations, or will it want to take control of a trade area which, given its superiority, it will have little difficulty in mastering? In short, this is a first major challenge for the future Biden administration. Furthermore, *The Economist* examines what the new US policy towards China could be and points out that at present it appears to be a combination of Trump's and Obama's: a combination of trade firmness and caution in handling strategic affairs. At the same time, everything seems to show that Biden will persist in his efforts to counter the power of Huawei, the Chinese telecommunications giant that the United States considers a threat to its security, and will insist on the need for the United States to stay ahead of China in the technological sphere.

In Catalan politics, Josep Ramoneda criticises in *El País* the management of the second wave of the pandemic by the Government of the Generalitat, which in recent weeks has shown an image of disunity, distrust between parties, personal rivalries, while at the same time discontent is growing among part of the middle classes that make up the social space of the pro-independence supporters. In his opinion, the root causes of this crisis lie in the impasse reached three years after the failed referendum of 2017: the repeated call for the October 1 mandate no longer serves to conceal the reality of a health, economic, social, educational and, of course, political crisis. Speaking of disruptions, we highlight the article of Ignacio Sánchez-Cuenca in *La Vanguardia* where he indicates that the actions taken by the judges in the Catalan conflict represent a clear case of judicial abuse. Moreover, there is no way to redress this abuse because the judges, exercising the independence guaranteed by the Constitution, know that they are unpunished. We are not talking about a specific case, but about a pattern of accusations that obey an ideological approach that is alien to justice and that has direct impact on the political system. Unfortunately, right now representative democracy does not have the institutional resources to confront this problem of judicial impunity.

In the European sphere, the last few weeks have witnessed the declarations of important figures such as the President of the European Commission, the French President and the former British Prime Minister Gordon Brown. From the pages of *The Economist*, Ursula von der Leyen criticises that some countries see the search for a vaccine as a race between global powers, reminiscent of the space race in the 1960s. This is an illusion and she reiterates that vaccine nationalism can hinder the global fight against the virus. Von der Leyen also stresses that whether in the fight against COVID-19, climate change or technological transition, Europe's offer to the world is clear: we must join forces for the

common good. Meanwhile, in a long interview at *Le Grand Continent*, Emmanuel Macron reviews the main elements of what it considers international relations to be. He states that we are at a time when, perhaps as never before, we are accumulating multiple crises, from the pandemic to the deep and structural transitions that are changing international relations. These changes have even anthropological repercussions, such as climate change or the technological transition that is transforming our imagination and questioning our representations of the world. The French President says we must work on two main directions: finding useful forms of international cooperation that will prevent war but at the same time enable us to respond to contemporary challenges; and building a much stronger Europe that can assert its voice, its strength and its principles in the international framework. For his part, Gordon Brown analyses in *The New Statesman* the political situation in the United Kingdom. Burdened with the poor management of COVID-19 and the chaotic Brexit negotiations, he describes it as completely dysfunctional. The former prime minister says that the COVID-19 crisis and the worst recession in living memory have brought to light fundamental flaws in the very heart of the British constitution. The regions' revolt has shown that the government does not just have a Scottish or Welsh problem: it has a British problem. The pandemic has brutally exposed a centre that has control over the country's resources but does not know what is happening on the ground and peripheral communities that have much greater local knowledge but lack resources. Finally, the blockage of the Commission's economic recovery fund due to the intransigent attitude of Poland and Hungary is also relevant. The editorial board of the *Financial Times* warns that this crisis is the culmination of a decade in which systematic efforts to eliminate the checks and balances of the rule of law - most notably in Hungary and Poland - have been carried out largely with impunity, despite the fact that the European Union has provided these countries with huge funds, amounting by 2018 to 5% and 3.4% of their GDP respectively.

We therefore are living troubled times in which classical literature, as Arnold Weinstein points out in *Foreign Affairs* provides a real picture of pandemics and societies' responses. Many books in the traditional Western canon refer to these themes: from Sophocles' *Oedipus Rex* to Boccaccio's *Decameron* to Jonathan Swift's *A Journal of the Plague Year* which are essentially a reflection on the human capacity for self-knowledge. The literature shows us that mass death triggers recognisable political responses, including the rapid use of particular individuals or groups as scapegoats. During a viral pandemic, the fundamental human act of relating to others can make us sick or even kill us. At a time when words can carry a lethal viral load when spoken at close quarters, it is good to retreat to literature as the written form of re-encountering civilisation and a more leisurely reflection that puts humanity into perspective.

On the occasion of the International Day for the Elimination of Violence against Women on 25 November, the Executive Director of UN Women, Phumzile Mlambo-Ngcuka warns in *El Diario* that violence against women is also a pandemic; a pandemic that precedes and will survive that of the coronavirus. It is a shadow pandemic. In addition, this pandemic also needs a global and coordinated response with protocols for implementation as it affects large swathes of the population of all ages. Key to the fight against the COVID pandemic was the collaboration between the scientific world, governments, civil society and industry. The scale and nature of this collaboration, and even greater collaboration, is what is needed

to eradicate violence against women in all sectors and areas of society, and especially in communities, within families and in personal relationships.

A violence that, like all violence, often uses conspiracy theories to justify itself, as Yuval Noah Harari analyses in a very interesting article published in *The New York Times*. Harari stresses that understanding the structure of global conspiracy theories can help to understand their appeal and inherent falsity. Realizing that no single conspiracy can secretly control the entire world is not only right, but also empowering, because it means that we are able to identify different competing groups and establish alliances with one or another based on interests and circumstances. That is what real politics is about.

In *La Maleta de Portbou*, Marina Garcés argues that the COVID-19 pandemic and its effects have brought us into a new phase of globalization: the globalization of health, which follows the globalization of neoliberalism, the armed globalization against terrorism and the climate globalization, on the horizon of the environmental crisis. In this succession of globalisations, where each one takes up and amplifies the previous one, the main vector is violence. A violence without victory that responds to the state of emergency that has become permanent. We should wonder whether we are in a scenario of pure reaction to the misgovernment and catastrophic deregulation of capitalist globalisation, or whether it is a logic of governance installed in the permanent exception as a form of management of the current social, economic and political complexity.

Valdis Dombrovskis warns in *La Vanguardia* about the Spanish economic situation and argues that due to its high debt, the Commission will have to be particularly vigilant in crisis response measures to ensure that these are temporary and targeted. This is particularly true for Spain, which will have a very high deficit this year of 12.2% that will only be gradually reduced in the coming years. As regards the package of measures for economic recovery after the pandemic, this instrument must be used to strengthen the resilience of the European economy, and to focus on future challenges through the requirements for green and digital transitions. Regarding the impact of the COVID-19 on economy Patrick Foulis points out in *The Economist* that as a result of the health crisis, companies will face a new situation in which three principles of modern business - shareholder primacy, globalisation and limited government - will be constantly changing. Companies will be under pressure to pay less attention to shareholders and more to workers. The stagnation of globalisation means that more multinationals will have to operate as national business federations and will not be able to enjoy all the efficiency gains of being run as a single globally integrated organisation. Meanwhile in *Le Monde Diplomatique*, Robert Boyer argues that the measures taken to counter the pandemic have caused a threefold crisis: economic, political and civic, and that two major trends have been reinforced: the victory of digital industries and the return of the state as the engine of capitalism. Now the big question is how a functional economic system can be reconstructed from components that are disconnected from each other, within a framework where each proposes a normative approach according to their doctrinal or ideological preferences. To facilitate the recovery, taxes on production must be abolished, argue the employers' organisations. For others, it is necessary to re-establish the tax on wealth, to institute a transitory, or even permanent, tax on high income, and to move towards greater social

justice, according to researchers and left movements. Others suggest “starting from scratch”: taking into account the threat of ecological collapse and betting on degrowth, since lockdowns have shown that this is not an impossible pipe dream.

An energy transition that is also being analysed by Carbon Tracker, a think tank that promotes a secure global energy market by harmonising capital markets with climate reality. It has just published a [study](#), which reveals that China and India are already reducing their dependence on oil and actively investing in electric vehicles as prices are now close to those of petrol and diesel vehicles. China’s shift to electric vehicles could cut global oil demand by 70 percent by 2030, and in 10 years, China could save \$80 billion in oil as these vehicles become more popular, which could spell the end of the oil era. However, Christian Shepherd and Thomas Hale nuance it in the *Financial Times* and warn that China’s dependence on the coal industry to drive its post-pandemic economic recovery threatens to undermine President Xi Jinping’s goal of zero carbon dioxide emissions by 2060. Finally, in the journal *El Salto*, Antón Fernández Piñeiro argues that the health, climate and ecological crises are all intimately linked. The capitalist system, therefore, is finding the limits of its own dynamics as it is based on constant economic growth on a planet with finite resources. A change is therefore urgently needed, through the evolution of the economic and financial systems, in order to develop a sustainable economy at the global level, which moves away from the limitations of the current paradigm of economic growth.

Finally, as far as technological innovations are concerned, Ivan Williams Jimenez points out in *Social Europe* that the adoption and integration of digital technologies in the workplace has great potential to make humanity safer. If we look at past surges of technological advancement, we can see how they have improved health, safety and working conditions. There is also growing evidence of the benefits of AI-driven transformations in the world of work, when applied ethically. Robots are being used in environments that are dangerous for workers, and technological advances have put an end to certain degrading jobs. Automated systems and the Internet of Things can improve safety in the workplace with better prevention mechanisms, leading to a reduction in injuries as well as an increase in the capacity for human creativity. Robotics and Artificial Intelligence can also relieve repetitive and stressful tasks that cause musculoskeletal disorders or mental illness. Related to this, Nuria Oliver analyses in *La Vanguardia* Europe’s role in the race for AI hegemony in a context where the major world powers – companies and governments – have understood that leadership in AI will involve not only economic, but also political and social leadership. Europe is lagging behind and, aware of this situation of weakness vis-à-vis the two giants from the west and the east, has launched a series of strategic actions over the last two years with a view to joining forces, seeking synergies and sharing visions so that Europe is capable of attracting, retaining and cultivating talent, supporting and encouraging AI research and innovation and promoting the adoption of AI in companies and public administrations in order to improve the quality of life of its citizens. Finally, *The Economist* warns that if democratic countries do not agree on common rules in the digital field, China could end up setting its own rules in large parts of the world. The result would be a technosphere designed for the comfort and support of autocracies. In the long term, the world needs more than bilateral agreements and a stronger, more specialised form of

cooperation. The creation of an institution such as a World Data Organization could be an interesting step in this direction.

International politics and globalization

Anne Applebaum The World Is Never Going Back to Normal

Des de les pàgines de *The Atlantic* Anne Applebaum reflexiona sobre la influència dels Estats Units al món i les expectatives –errònies al seu entendre– que suposa l’elecció de Joe Biden, atès que després de l’era Trump, no hi pot haver tornada a la normalitat. En efecte, les relacions d’Amèrica, ja sigui amb els seus aliats o amb els seus enemics, ja no són les mateixes des de fa quatre anys. D’altra banda, tampoc cap de les principals institucions diplomàtiques, internacionals o nacionals, no és la mateixa. Des 2016, la reputació internacional dels EUA s’ha transformat. Ja no és la democràcia més admirada del món, el seu sistema polític cada cop és més percebut com a singularment disfuncional, i els seus líders com notablement perillosos. Per exemple, al voltant del 70% dels sud-coreans i més del 60 per cent dels japonesos –dos països que els Estats Units necessiten per fer retrocedir la influència xinesa a Àsia– veuen els Estats Units com una gran amenaça. I a Alemanya, el principal aliat a Europa, molta més gent té por de Trump que de Vladímir Putin o Xi Jinping. El segon canvi important, relacionat amb el primer, és que els altres països han començat finalment a tenir en compte el que significa realment la retirada dels Estats Units del lideratge mundial, i estan rebutant les cartes dels equilibris de poder d’acord amb aquesta nova situació. Per consegüent, Applebaum considera que els EUA necessiten un tipus de retòrica diferent sobre la política exterior, un llenguatge que no elogiï el multilateralisme per si mateix, però que tampoc no reclogui els nord-americans en un aïllament impossible i poc realista. La integració en el món no és una elecció; és una realitat amb la qual els nord-americans han d’aprendre a viure. La qüestió és quin tipus d’integració. Qui escriurà les regles? Qui decidirà el que importa? Per damunt de tot, l’administració Biden hauria de dir als americans la veritat: estem en un punt de ruptura, un moment decisiu, després del qual o bé assistirem a una represa de la influència de les democràcies al món o serem testimonis del seu declivi accelerat.

Zanny Minton Beddoes After the crisis, the opportunity

L’editor en cap de *The Economist* analitza les tendències clau dels propers mesos i assevera que la pandèmia de coronavirus ha creat l’oportunitat d’un reajustament econòmic i social fonamental per al futur. Al seu parer, la gran pregunta per al 2021 és si els polítics seran prou audaçs per entendre-ho. La COVID-19 no només ha colpejat l’economia mundial, també ha canviat la trajectòria de les tres grans forces que estan donant forma al món modern: la globalització ha quedat truncada, la revolució digital s’ha accelerat radicalment, i la rivalitat geopolítica entre els EUA i la Xina s’ha intensificat. Al mateix temps, la pandèmia ha empitjorat un dels grans flagells actuals: la desigualtat i també ha mostrat el preu que s’ha de pagar per no estar preparats per a un desastre de baixa probabilitat i gran

impacte. Tot això implica que no hi ha marxa enrere per tornar al món pre-COVID. El món post-COVID serà molt més digital. Des del teletreball fins a la venda al detall en línia, la pandèmia ha comprimit en pocs mesos la transformació d'anys, generant un canvi radical en la forma de vida de les persones, el que compren i on treballen. Les grans ciutats hauran de reinventar-se a si mateixes. S'espera una allau de tancaments, especialment entre les petites empreses i en les indústries minoristes, de viatges i d'hostaleria. En darrer terme, l'oportunitat de crear un nou món hi és. Per a Minton, la qüestió és saber si Joe Biden l'aprofitarà. El risc és que la presidència de Biden sigui pròdiga en paraules tranquil·litzadores i escassa en accions efectives, ja que hi ha el perill que Biden se centri més en reparar el món d'ahir que no construir el de demà.

Tom Standage Ten trends to watch in the coming year

En aquest article publicat a The Economist, Tom Standage prediu que l'any 2021 serà un any d'incertesa inusual que de ben segur vindrà determinat per la possibilitat de controlar la pandèmia del coronavirus. A la vegada, però, romandran els nombrosos riscos per a la salut, la vitalitat econòmica i l'estabilitat social. Dins d'aquest marc general de reflexió, presenta les deu tendències que cal tenir en compte de cara a l'any que ve.

1. Lluites per les vacunes. A mesura que estiguin disponibles en grans quantitats les primeres vacunes, el focus es desplaçarà cap a la tasca ingent de distribuir-les, amb un factor impredecible: quantes persones rebutjaran la vacuna quan se'ls ofereixi?
2. Una recuperació econòmica mixta. Les economies tindran un comportament desigual a mesura que apareguin i desapareguin els brots i confinaments locals, i que els governs deixin de donar un suport vital a les empreses a ajudar els treballadors que han perdut els seus llocs de treball.
3. Pegots al nou desordre mundial. La qüestió és saber si Joe Biden podrà frenar el desgavell de l'ordre internacional actual.
4. Increment de les tensions entre els EUA i la Xina. No és d'esperar que Biden suspengui la guerra comercial amb la Xina. Més aviat, desitjarà recompondre les relacions amb els aliats per portar-la a terme de manera més efectiva.
5. Les empreses en primera línia de foc. Un altre front del conflicte entre els Estats Units i la Xina són les empreses, ja que el món dels negocis s'està convertint cada vegada més en un camp de batalla geopolític.
6. Després de l'acceleració tecnològica. El 2020 la pandèmia va accelerar l'adopció de molts comportaments tecnològics, des de les videoconferències i les compres en línia fins al teletreball i l'ensenyament a distància. El 2021 es veurà més clar fins a quin punt es mantindran o es revertiran aquests canvis.
7. Un món amb menys mobilitat. El turisme disminuirà i tindrà noves formes, mentre que les línies aèries, les cadenes hoteleres i els fabricants d'avions passaran per dificultats, així com les universitats que depenguin en gran mesura dels estudiants estrangers.
8. Oportunitat en la lluita contra el canvi climàtic. S'obre una escletxa d'esperança amb l'oportunitat de prendre mesures gràcies a la inversió dels governs en plans de recuperació ecològics per crear llocs de treball i reduir les emissions.
9. L'any del déjà vu. Pot ser que l'any que ve s'assembli en molts aspectes al 2020, ja que esdeveniments com els Jocs Olímpics, l'Exposició Universal de Dubai i molts altres trobades polítiques, esportives i comercials faran el possible per celebrar-se un any més tard del previst.
10. Crida d'atenció davant altres riscos. Els acadèmics i analistes, molts dels quals porten anys avisant el perill d'una pandèmia, intentaran aprofitar la petita d'oportunitat per aconseguir que els responsables de formular

polítiques es prenguin més seriosament altres riscos desatesos, com la resistència als antibiòtics i el terrorisme nuclear.

Jeffrey Goldberg Why Obama Fears for Our Democracy

En aquesta llarga entrevista l'expresident dels Estats Units Barack Obama repassa l'actualitat mundial després de les eleccions presidencials. Obama afirma que no hi ha dubte que Trump ha fet molt de mal als Estats Units i a la resta del món. En efecte, si s'ignora la ciència, si s'ignoren les dades, les pandèmies s'agreugen. Si s'encoratja o es mostra certa tolerància cap a comportaments racistes, llavors els que alberguen aquests impulsos es sentiran més motivats per desplegar-los. Si es rep dictadors amb els braços oberts, llavors el compromís amb la democràcia es veurà disminuït. L'expresident alerta de que no podem donar la democràcia per feta perquè és, precisament, la forma de govern més difícil, ja que requereix l'atenció constant de tots els ciutadans, l'exigència de responsabilitats als líders i l'anàlisi crítica del que es diu, del que és veritat i del que és mentida. I això és més difícil ara que abans. Un dels majors reptes de les nostres democràcies passa per tornar als temps en què els fets eren els mateixos per a tothom. És crucial que puguem debatre idees i trobar solucions per als problemes. Hauríem de poder estar d'acord que el canvi climàtic és real i en la validesa de les estadístiques econòmiques. Hauríem d'estar d'acord en que després d'unes eleccions es compten els vots i aquestes determinen qui ha guanyat i qui ha perdut. Això no obstant, Obama reconeix que sempre ha conreat un optimisme cautelós. La història no sempre avança. De vegades retrocedeix o es mou en altres direccions. No hi ha dubte que la humanitat ha progressat en els últims dos mil·lennis; hi ha menys violència, més educació i gaudim de millors nivells de salut, però a el mateix temps persisteixen la guerra i la crueltat. Hi ha llocs al món on les persones no tenen drets. Ho veiem cada dia. I el mateix passa als Estats Units, un país que és millor que fa dos-cents anys, però on encara hi ha racisme i desigualtat. Subratlla per consegüent que una de les coses que hem après amb Trump és que molts dels valors que mantenen unida una societat no estan codificats, no estan subjectes a sancions penals; es tracta d'expectatives, de valors que es van transmetent d'una generació a una altra i de tradicions que ara cal reconstruir i ensenyar a les noves generacions. Cal promoure, doncs, un sistema educatiu que estimuli el pensament crític dels nens i que ensenyi que existeixen les veritats objectives, i que certs valors de la Il·lustració, com la lògica, la raó, els fets, l'objectivitat i la confirmació d'hipòtesis, contribueixen a formar la vida moderna. Hem crescut creient que aquestes idees eren inqüestionables. Però vist tot el que ha passat aquests darrers anys, caldrà fer-ne una defensa constant perquè, en cas contrari, tornaran els vells esperits de les edats fosques per imposar-se de nou.

Astead W. Herndon Alexandria Ocasio-Cortez on Biden's Win, House Losses, and What's Next for the Left

En aquesta entrevista al *New York Times* la congressista Alexandria Ocasio-Cortez comenta els resultats de l'elecció presidencial americana i les tasques que haurà d'escometre la nova administració de Joe Biden. Considera que la principal lliçó de les eleccions és que els

Estats Units ja no estan en caiguda lliure i que ara la qüestió central és si es recuperaran o no dels quatre anys de trumpisme i del seu llegat. També apunta que ara ha quedat clar que la qüestió racial és un problema i que evitar-la no resol cap problema electoral. Cal, doncs, desarmar activament el potent efecte del racisme a les urnes. Però també ha quedat palès que les polítiques progressistes no perjudiquen els candidats. Tots els candidats que van donar el seu suport al *Medicare* per a tots en un districtes electorals indecisos han conservat el seu escó. De més a més, tampoc el suport al *Green New Deal* ha estat no ha causat cap derrota als candidats que el defensen. Pel que fa a les possibilitats que el nou govern de Joe Biden faci un gir més cap a l'esquerra, Ocasio-Cortez assenyala que el període de transició indicarà si l'administració Biden adoptarà o no una estratègia més oberta i col·laborativa, o si serà una estratègia de contenció i refredament cap a les bases més inclinades a l'esquerra. Perquè la transició d'Obama va marcar una tendència per al 2010 i va ser la causa d'algunes de les pèrdues demòcrates a la Cambra. En darrer terme, moltes de les decisions preses en el període de transició són les que realment determinen l'estratègia de govern a llarg termini.

The Economist What the world wants from Joe Biden

The Economist recull des de diverses perspectives les expectatives generades per l'elecció de Joe Biden a la presidència dels Estats Units. Així per exemple, destaca la importància que els EUA tornin a la lluita contra el canvi climàtic en un moment on Europa està impulsant un ambiciós acord ecològic. Si Biden pot formalitzar els objectius d'emissions d'Amèrica per 2030 i 2050 abans de la cimera climàtica de la COP26 de les Nacions Unides de l'any vinent, això ajudarà a convèncer altres governs de sumar-se a la defensa del planeta. Una altra àrea en la qual el món espera més col·laboració és la salut. Donald Trump va anunciar al juliol que els Estats Units es retiraven de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), el principal organisme mundial de lluita contra les pandèmies. Ara Biden diu que revertirà aquesta decisió precipitada des del primer dia de la seva presidència. Altres expectatives són que deixin de soscar l'Organització Mundial de Comerç i revitalitzin l'acord nuclear amb l'Iran. Pel que fa a Europa, durant els anys de presidència de Trump, la Unió Europea es va trobar inesperadament com el guardià del multilateralisme. Ara els europeus esperen que aquesta càrrega sigui compartida. En termes estratègics, el principal objectiu de la UE és evitar veure's arrossegada en la lluita per l'hegemonia que estan lliurant els EUA i la Xina. Finalment, també els grups de drets humans confien en poder tenir un aliat a la Casa Blanca i comptar amb una veu més seriosa sobre la democràcia i els drets humans.

Le Monde L'accord RCEP: un premier défi pour Joe Biden face à la Chine

Amb la firma del major acord comercial del món, quinze països d'Àsia i el Pacífic, inclosa la Xina, estan obrint un nou capítol en la integració econòmica d'aquesta regió. L'acord abasta al voltant d'un terç de la població mundial i un terç de la producció, i comporta que la zona de lliure comerç d'Àsia sigui la més gran del món, comparable a les d'Amèrica de

Nord o la Unió Europea. El fet és notable per una altra raó: és el primer acord comercial que vincula els tres pesos pesants econòmics de la regió, la Xina, el Japó i Corea de Sud. Però la gran pregunta que plana sobre el futur d'aquest acord de lliure comerç, que encara ha de ser ratificat per cada país, és el paper que la Xina hi voldrà exercir. Permetrà a l'ASEAN romandre fidel a les seves motivacions originals, o voldrà prendre el control d'una àrea comercial que no li costarà gaire de dominar? En definitiva, es tracta d'un primer desafiament per a la futura administració Biden. També posa en perspectiva les ambicions de l'estratègia indopacífica forjada pels Estats Units, el Japó, l'Índia i Austràlia, recolzada per França i Alemanya, per tal de contrarestar l'expansionisme xinès.

Andrew A. Michta China's promise: 'A free market for unfree people'

Beijing està aprofitant la crisi del coronavirus per plantejar un desafiament ideològic a Occident. A mesura que els Estats Units s'enfonsen cada vegada més en una crisi econòmica i política, la Xina s'ha alineat amb Rússia i ha ofert incentius econòmics als països d'Europa i Àsia perquè considerin la possibilitat de trencar la seva aliança amb Washington. Xina té els mitjans per convertir-se en el primer estat totalitari d'alta tecnologia de la història. Això li permetria no només controlar els seus ciutadans, sinó també els fluxos d'informació dins i a través d'altres països, apuntant als aliats de Washington i als propis Estats Units. El que Beijing ofereix és una visió de món enganyosament convincent: "un mercat lliure per a gent no lliure", en què la prosperitat i la llibertat individual ja no necessiten estar inextricablement entrelaçades. En el nostre nou món digital transnacional, el missatge és que és la prosperitat i l'ordre - no la llibertat - són els elements que s'han de valorar per damunt de tot. Aquesta és la realitat amb la qual ens haurem d'enfrontar en el futur. La pregunta és: estem a l'altura del desafiament?

The Economist Joe Biden's China policy will be a mix of Trump's and Obama's

L'article planteja quina serà la política del nou president dels Estats Units cap a la Xina i si serà molt diferent de la de Donald Trump. Tot i que Joe Biden encara ha de revelar els seus plans, l'autor considera que ja es poden discernir quins en seran alguns dels seus aspectes més rellevants. Ara per ara la seva política sembla una amalgama de la de Trump i la d'Obama: una cautela respecte de la Xina combinada amb una preferència per la precaució en el maneig dels assumptes estratègics. També apunta que la seva capacitat de maniobra es veurà limitada per part del Congrés si els republicans hi mantenen la majoria ja que això restringirà la seva llibertat per nomenar persones que els falcons considerin que puguin propugnar un major compromís amb la Xina. D'altra banda, l'opinió pública també pot afectar la seva política, en tant que les opinions negatives sobre la Xina han arribat a un màxim històric. De les moltes disputes entre la Xina i els Estats Units que s'han aguditzat sota el mandat de Trump, el comerç és certament una de les més importants. En aquest sentit, Biden heretarà la guerra comercial que va iniciar Trump en un intent de reduir el creixent dèficit comercial bilateral. Tot i que Biden no sigui partidari d'utilitzar els aranzels

per aconseguir aquests objectius, és poc probable que actuï ràpidament per retirar-los dels productes xinesos. Alguns dels seus assessors esperen que el fet de mantenir-los, al menys per ara, donarà als Estats Units un avantatge en les negociacions amb la Xina sobre el comerç i altres assumptes. Paral·lelament tot sembla indicar que Biden persistirà en els seus esforços per contrarestar el poder d’Huawei, el gegant xinès de les telecomunicacions que els Estats Units consideren com una amenaça per a la seva seguretat, i insistirà en la necessitat que els Estats Units es mantinguin per davant de la Xina en matèria de tecnologia.

Salvatore Babones Forget Trade, the Real War With China Is Over Tech

Si Biden és realment l’última i millor esperança per als globalistes, com el va descriure el *Financial Times* al mes d’abril, l’autor considera que llavors els globalistes haurien de preocupar-se. “Desglobalització” ha estat la paraula de l’any fins i tot abans que la pandèmia del coronavirus. De fet, tant les importacions com les exportacions dels EUA han disminuït aquest any en comparació amb els primers nou mesos de 2019. Qui pensi que la globalització segueix sent una qüestió de comerç, com ho fan Trump i Biden, està completament errat i viu en el passat. Avui dia és la tecnologia la que uneix el món, no el vaixell portacontenidors. Per ser eficaç en el lideratge dels Estats Units al segle XXI, Biden haurà d’aprendre que el domini en les xarxes tecnològiques és la clau de l’èxit. No hi ha res dolent en tractar de reorientar algunes manufactures, com va dir durant la campanya, però això no canviarà l’equilibri geoconòmic de poder. Si Biden realment té la intenció de ser dur amb la Xina, haurà de redoblar la guerra tecnològica entre EUA i la Xina. En darrer terme, Babones considera que tant l’estratègia d’incentivar la compra de productes americans de Biden com la de doble circulació de Xi assenyalen un canvi cap a l’autarquia. Cap de les dues no té moltes possibilitats d’èxit. Xina ha tractat d’impulsar la demanda interna durant anys, però s’ha vist constantment obstaculitzada per una gran desigualtat i una feble xarxa de seguretat social, problemes que el Partit Comunista governant no té pressa per resoldre. I tot i la retòrica dels candidats a les eleccions presidencials nord-americanes en els estats del *Rust Belt*, Estats Units és massa ric per tornar a ser només una potència manufacturera. Com Bruce Springsteen ja cantava al 1984, “These jobs are going, boys, and they ain’t coming back.”

Le Monde Hongkong ou le démembrement de la démocratie

En permetre que el govern de Hong Kong cessi els diputats considerats antipatriòtics, la Xina continua metòdicament la seva ofensiva contra la democràcia local. El poble de Hong Kong, que va sortir al carrer en 2019 per denunciar les lleis d’extradició a la Xina, que considerava una perillosa violació de la independència del seu poder judicial, havia expressat clarament el seu suport al camp prodemocràtic a les urnes: a les eleccions locals de novembre de 2019, l’oposició havia obtingut la majoria en 17 dels 18 consells de districte. Amb aquetes noves mesures, la democràcia, o fins i tot l’exercici de la política, ja no té gaire futur a Hong Kong, Durant les negociacions amb Londres per la cessió de la

colònia, Deng Xiaoping va afirmar el 1984 que la Xina s'havia d'assegurar que els administradors de Hong Kong seguissin sent majoritàriament "patriotes", que "estimen a Hong Kong i estimen a la Xina". Els seus successors han adoptat una interpretació molt exclusiva d'aquest compromís, que estan decidits a posar en pràctica.

Simon Tisdall If Ethiopia descends into chaos, it could take the Horn of Africa with it

L'assalt de l'exèrcit etiòp a la província de Tigré marca un greu retrocés del primer ministre, Abiy Ahmed, que era considerat internacionalment com un modernitzador i ha estat el guanyador del premi Nobel de la pau. Abiy justifica la campanya militar com una operació d'aplicació de la llei, però s'arrisca a desencadenar una situació d'emergència de refugiats i una crisi regional important. Aquestes accions militars també comporten, d'altra banda, el risc de ruptura de la pròpia Etiòpia d'acord amb esquema d'implosió com va ser el cas a Líbia o a l'antiga Iugoslàvia. El país comprèn més de 80 grups ètnics, dels quals l'oromo al qual pertany Abiy és el més nombrós, seguit de l'amhara. Les ètnies somali i tigré representen cadascuna al voltant del 6% d'una població d'uns 110 milions. L'estructura de governança federal d'Etiòpia ja estava sotmesa a pressió abans d'aquesta última iniciativa militar. Finalment, Tisdall alerta de que a mesura que els conflictes s'agreugen amb rapidesa a Etiòpia, Sudan, Somàlia i el Iemen, els Estats Units, el Regne Unit i els estats europeus estan sent deixats de costat. Si l'agitació a tota la regió fa augmentar els fluxos de refugiats i migrants, i comporta que s'estengui la influència dels terroristes islàmics, les potències occidentals a poden arribar a haver de lamentar el seu paper d'espectadors passius.

Catalonia, Spain, Europe

Josep Ramoneda El desgavell

En aquest article Ramoneda critica la gestió de la segona onada de la pandèmia per part del Govern de la Generalitat que, al seu entendre, ha ofert en les últimes setmanes un lamentable espectacle de desunió, desconfiança entre partits, rivalitats personals, i por de la irritació creixent d'una part de les classes mitjanes, és a dir, de gent de l'espai social propi del seu electorat. Afirma que les causes de fons d'aquesta crisi es troben en l'*impasse* al qual s'ha arribat després de tres anys de ressaca de la tardor del 2017. Des del seu punt de vista, la reiterada crida a la implementació del mandat de l'1 d'octubre ha servit en aquest període per apagar els focs, però aquest temps ja ha passat. Les paraules màgiques no només ja no serveixen per dissimular la realitat d'una crisi sanitària, econòmica, social, educativa i, per descomptat, política. No és, per tant, una crisi conjuntural, tot i que sí que expressa l'enorme desgast dels qui han bregat amb aquest moment enrevessat en què la pandèmia s'ha colat en la fase de descompressió del procés.

Francesc-Marc Álvaro Nadie puede prever hoy cómo afectará el nuevo malestar el 14 de febrero

De cara a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, Francesc Marc Álvaro afirma que cal punxar la bombolla i evitar l'autocomplaença en tant que les darreres enquestes del CEO, del CIS i de l'ICPS dibuixen algunes tendències, tot i que no hi ha res segur. Amb el panorama social que tenim per davant tot és molt volàtil i dinàmic. Ningú no pot preveure avui com afectarà el nou malestar l'elecció de paperetes del 14 de febrer. Subratlla la desunió i la competència descarnada que existeix a les files independentistes. Proposa d'imaginar Aragonès, Calvet o Borràs, i Àngels Chacón (i potser Marta Pascal) buscant vots entre l'esmena parcial del Procés, la promesa d'un *momentum* i el compromís de governar millor, mentre la CUP pegarà on fa més mal: el doble desencís, ni república ni gestió brillant.

Jordi Amat El poder català es funda sobre la victòria de Banca Catalana

Amb motiu de la publicació del seu darrer llibre *El fill del xofer* (Edicions 62), Jordi Amat reflexiona sobre el que anomena el règim català del 78. Amat afirma que als anys 80 a Catalunya s'institueix un poder polític autonòmic amb les virtuts i els defectes de les institucions. Una de les tares constitutives és la repetició dels mals hàbits de l'administració espanyola. L'administració catalana vol fer un estat espanyol en petit. Això treu brillantor, la fundació del poder català no es pensa en termes d'excel·lència. Però el que és interessant és que es funda un poder. I aquest poder es funda en la victòria en el cas Banca Catalana. En el cas Banca Catalana hi ha un enfrontament amb l'Estat, es construeix una amenaça i s'aconsegueix que l'Estat entengui que el pujolisme té una capacitat de desestabilització forta del règim. Això és una victòria política descomunal. Després d'aquesta victòria el problema és el tipus d'administració que es construeix, com s'utilitza aquell poder per tenir una certa impunitat pel que fa als diners. Paral·lelament, subratlla el fet que el propi Jordi Pujol va plantejar la victòria en termes ètics i reflexiona què implica que la victòria sigui percebuda com una victòria nacional creuada amb l'ètica? Socialment, es va assumir aquest relat a consciència. La gent és adulta, ningú es va enganyar sobre els fets. Es va crear un mite i aquell mite va funcionar, i els intents d'impugnar-lo van ser residuals o sense cap èxit. Podria ser que, des d'aquell moment i durant molts anys, penséssim que la institucionalització de la democràcia a Catalunya era d'una qualitat superior a la de la resta de l'Estat. La cobertura ètica d'aquesta victòria nacional ens ha dificultat fer un judici crític de qui ha ostentat el poder durant tants anys.

Antoni Puigverd Enseñar a dividir

Arran de la polèmica suscitada des de la dreta espanyolista i també des d'alguns sectors d'esquerra per la nova llei d'educació aprovada pel Parlament espanyol, Antoni Puigverd subratlla el fet que la Llei Celaá és una reversió dels punts polèmics de la Llei Wert. Pel que

fa a la polèmica de les llengües, Wert va expressar sense embuts la voluntat d'espanyolitzar els nens catalans. Va recentralitzar els continguts educatius i oficialitzar per simple retòrica un fet que el Tribunal Constitucional havia establert. El castellà ha de ser vehicular, però ja que la immersió és constitucional, la determinació de les assignatures vehiculars correspon al gestor educatiu. Puigverd considera que una llei essencial com la d'educació hauria de respondre a un acord d'Estat, tot i reconeix que aquest tipus d'acords no es produiran mai. Espanya demostra constantment que no és una nació, ja que els partits o corrents sempre predominen sobre el tot. En definitiva, l'Estat només és el botí (o, en el millor dels casos, l'instrument) de la política.

Ignacio Sánchez-Cuenca Impunidad judicial

Sánchez-Cuenca considera que l'actuació dels jutges pel que fa al conflicte català representa un cas palmari d'abús judicial. I el més greu és que no hi ha manera de reparar aquest abús perquè els jutges, exercint la independència que els garanteix l'ordenament constitucional, se saben impunes. Així, s'ha produït una cadena d'abusos judicials consistent a llançar acusacions exagerades i injustificades que responien a una intencionalitat política evident. Qui respon per tots aquests greuges? No té conseqüències per a fiscals i jutges instructors haver donat cobertura jurídica a l'aberració política de el "cop d'Estat"? Com a molt, els promotors d'aquestes causes poden trobar-se que les seves acusacions queden en res o en poc. El dret és així, diran alguns: de vegades les acusacions es confirmen, en altres no. Però això va més enllà d'un defecte de tècnica jurídica. No estem parlant d'un cas concret, sinó d'un patró d'acusacions que obeeix a un plantejament ideològic aliè a la justícia i que té efectes directes sobre el sistema polític. La democràcia representativa no compta amb recursos institucionals per fer front a aquest problema d'impunitat judicial. Seria convenient, al menys, tenir un debat sobre aquest assumpte. I començar a pensar en com resoldre-ho.

Carles Ramió Administración digital secuestrada

La crisi de la COVID-19 ha suposat una exigent prova d'estrès per a les administracions públiques. A dia d'avui, la sensació de bona part de la societat és de fracàs davant aquest examen: els expedients de regulació temporal d'ocupació estan encallats i un bon nombre de treballadors estan patint demores en els pagaments, cues de ciutadans desesperats davant un bon nombre d'oficines públiques, insolvència per gestionar els fons europeus, incapacitat per confeccionar equips de rastrejadors a temps per controlar els rebrots vírics, etcètera. Les tecnologies emergents aporten millores en la gestió, però ara es necessiten mesures estructurals per deixar d'operar amb lògiques feudals. En efecte, Ramió apunta que el model organitzatiu públic és arcaic i disfuncional i viu d'esquena a les necessitats socials contemporànies. La majoria dels empleats públics estan ben preparats i han realitzat un ingent esforç de reciclatge a digitalització, però s'enfronten a muralles administratives infranquejables. És fonamental per tant transformar els engranatges interns més crítics que impedeixen una administració dinàmica, flexible, amb capacitat de gestió de el coneixement i d'aconseguir emergir l'enorme intel·ligència col·lectiva que

atresoren els empleats públics.

Ursula von der Leyen On teamwork solving global problems

La presidenta de la Comissió Europea critica en aquest article que alguns països veuen la recerca d'una vacuna com una cursa entre potències globals, que recorda la carrera espacial dels anys 60. Això és una il·lusió. L'única cursa és contra el virus i contra el temps. En general, es necessiten fins a deu anys per desenvolupar, provar i distribuir una nova vacuna. Però el món no pot permetre que aquesta pandèmia sigui una dècada de dol, confinament i trastorns. Dotzenes d'equips de recerca s'afanyen ara a desenvolupar vacunes i en necessitem tantes com sigui possible per arribar a la meta. Es tracta de la cooperació geopolítica, no de la competència. Tant se val si la primera vacuna és xinesa, americana o europea. El que realment importa és que el món obtingui una vacuna segura en el mínim temps possible, i que els més vulnerables siguin immunitzats primer, siguin on siguin. Els metges, les infermeres, la gent gran i els treballadors essencials han de tenir prioritat, sigui quina sigui la seva nacionalitat. Aquesta és la forma més eficient de frenar la pandèmia i salvar vides. El nacionalisme de les vacunes -un enfocament de la immunització basat en "el meu país primer" - només pot frenar la lluita mundial contra el virus. Von der Leyen subratlla que tant en la lluita contra la COVID-19 com contra el canvi climàtic, l'oferta d'Europa al món és clara: cal unir les nostres forces per al nostre bé comú. No hi ha temps a perdre.

Le Grand Continent La doctrine Macron

En aquesta extensa entrevista el president francès assenyala els principals elements del que considera que han de ser les relacions internacionals. Afirmar que l'any 2020 ha estat marcat per les crisis. Òbviament, l'epidèmia de COVID-19 i la crisi de terrorisme, que ha tornat amb gran força en els últims mesos a Europa i també a l'Àfrica. Aquestes crisis se sumen a tots els desafiaments als quals hem de fer front i que són al seu entendre estructurals: el canvi climàtic, la biodiversitat, la lluita contra les desigualtats -i per tant la insostenibilitat de les desigualtats entre les nostres societats i dins de les nostres societats- i la gran transformació digital. Macron considera que estem en un moment en què, potser com mai abans, hem tingut tal acumulació de crisi a curt termini, com l'epidèmia i el terrorisme, i transicions profundes i estructurals que estan canviant la vida internacional i fins i tot tenen repercussions antropològiques: el canvi climàtic, així com en la transició tecnològica que està transformant la nostra imaginació, com hem vist recentment, que està sacsejant completament la relació entre l'interior, l'exterior i les nostres representacions del món. Davant de tots aquests reptes, el president francès assenyala que cal treballar en dos eixos principals: trobar formes de cooperació internacional útil que evitin la guerra però que al mateix temps ens permetin respondre als desafiaments contemporanis; i construir una Europa molt més forta, que pugui fer valer la seva veu, la seva força i els seus principis en aquest marc internacional refundat.

Gordon Brown How to save the United Kingdom

L'exprimer ministre britànic Gordon Brown afirma en aquest article que la pandèmia ha exposat brutalment la disfunció actual de l'estat britànic. Considera que encara és massa aviat per dir si la Gran Bretanya es trencarà, però que ja es pot dir que el procés de separació està en marxa. Gal·les, Liverpool i Manchester han posat en marxa actuacions independents de cara a seva resposta a la pandèmia. I mentre el número 10 de Downing Street implosiona, Escòcia, ja té un peu fora de la seva Unió de 300 anys amb Anglaterra. Brown afirma que aquesta és una història del fracàs de govern. Per controlar una pandèmia es necessita el suport de la població. El director general d'una empresa ha de ser capaç de prendre decisions que siguin obeïdes. Un primer ministre ha de consultar, comunicar i coordinar, i construir el consentiment, perquè si la confiança es trenca i si hi ha dubtes sobre la credibilitat, legitimitat i equanimitat de les regles, llavors qualsevol esperança de unitat desapareix. Més enllà d'això, Brown també afirma que crisi és més perquè la lluita contra la pitjor pandèmia i la pitjor recessió que es recordi ha fet aflorar defectes fonamentals al cor mateix de la constitució. La revolta de les regions ha demostrat que el govern no només té un problema escocès o gal·lès: té un problema britànic. La pandèmia ha exposat brutalment un centre que té el control sobre els recursos del país però que no sap el que passa sobre el terreny; la pròpia ignorància s'ha juxtaposat amb el fet que les comunitats perifèriques tenen un coneixement local molt més gran però pocs recursos. En darrer terme, Gordon Brown conclou que Boris Johnson està completament desconnectat de la realitat i que els dies de l'excessiva centralització estan comptats.

The Financial Times Editorial Board EU should resist blackmail over recovery fund

El consell editorial del *Financial Times* assenyala que la UE ha sabut reaccionar amb una rapidesa i determinació encomiables davant els estralls que la pandèmia de coronavirus estava causant en la seva economia a principis d'aquest any. En pocs mesos, ha acordat crear un fons de recuperació de 750.000 milions d'euros finançat pel deute comú. Però el pla, juntament amb un nou pressupost de 1.100 milions d'euros per a set anys, ha estat posat en perill per Hongria i Polònia, que s'oposen a les noves mesures de garantia sobre l'estat de dret que podrien portar a la UE a impedir l'accés a aquests fons als governs infractors. Aquesta crisi és la culminació d'un decenni en el qual els esforços sistemàtics per eliminar els sistemes de *check and balance* -molt especialment a Hongria i a Polònia- s'han dut a terme en gran mesura amb impunitat, malgrat que la Unió Europea ha aportat a aquests països enormes fons, que l'any 2018 ascendien al 5% i al 3,4% del PIB, respectivament. En darrer terme, el FT considera que la UE ha de mantenir-se ferma. El fons de recuperació no havia de començar a fer efectius els pagaments fins a finals de l'any vinent, de manera que un retard d'uns mesos no seria un desastre. Sense un acord, l'antic pressupost de la UE s'aplicarà a partir de gener, però les noves mesures de garantia de l'estat de dret s'aplicaran de totes formes. Hongria i Polònia tenen molt a perdre i ha arribat l'hora de fer-los entendre el cost del seu xantatge.

Mohamoud Yusuf A new pact for asylum in Europe?

La immigració i l'asil s'ha convertit en una de les qüestions més delicades des del punt de vista polític dins de la Unió Europea des de la crisi de refugiats i altres migrants el 2015, quan alguns estats membres es van negar a aplicar un sistema de quotes per compartir la responsabilitat. La Comissió Europea ha quedat doncs atrapada entre les necessitats dels estats que es troben a primera línia i els de la rereguarda que es resisteixen a compartir responsabilitats. Després d'anys de divisió sobre com respondre al repte, la Comissió Europea ha presentat un pla perquè els estats membres comparteixin la seva responsabilitat amb els sol·licitants d'asil en el marc d'un mecanisme de solidaritat obligatori. Amb el suport de la presidència alemanya, el pacte requeriria la participació de tots els països de la UE i els estats membres haurien d'acceptar acollir els sol·licitants d'asil o d'encarregar-se de repatriar als que se'ls ha negat l'asil. Alguns experts diuen que l'esperit de la proposta segueix sent el mateix que abans: seguiria existint el reglament "Dublín III" que exigeix que els refugiats sol·licitin asil al seu país d'arribada i els estats membres seguirien determinant les sol·licituds d'asil de la mateixa manera. Altres troben un estímul en el reconeixement de les debilitats estructurals de sistema de la UE. El nou pacte acceleraria la selecció dels sol·licitants d'asil a les fronteres d'Europa. Però el risc és que el nou pla tingui un impacte mínim en la situació actual dels sol·licitants d'asil a Europa. L'autor considera els de línia dura han guanyat, ja que el nou pacte se centra en la deportació immediata de tots aquells que no es consideren refugiats.

Peter McColl Scottish devolution is a disaster... if you're Boris Johnson

El major poder del sistema polític democràtic és el poder d'establir els límits del que la política pot aconseguir. Si des del punt de vista del primer ministre britànic l'autonomia escocesa és un "desastre" és perquè mostra exactament com de diferents poden ser les coses. En un moment en què Boris Johnson està sota pressió per la seva caòtica gestió de la COVID-19, ha de ser frustrant veure com una administració descentralitzada s'ocupa de la pandèmia d'una manera que inspira confiança en la ciutadania. L'enfocament del govern escocès no ha estat impecable, és clar. Però comparat amb la resposta del govern del Regne Unit sembla que ha estat perfecte. I és per això que l'autonomia escocesa s'està tornant perillosa. El simple fet de semblar digne de confiança, altruista i capaç de gestionar la pandèmia és tota una revelació, ja que els líders que ho fan demostren que no tots els polítics són "tots iguals". Són l'exemple que necessitem una democràcia més enèrgica, amb més autonomia, no menys. Necessitem més idees, vehiculades per més partits amb un sistema electoral on el guanyador no s'emporti tot. Finalment, també es necessita que els polítics confiïn molt més en la societat civil per proposar idees.

Democracy, diversity and culture

Josep Ramoneda De la mediació a la immediatesa

Ramoneda es planteja què ha canviat perquè la desinformació sigui notícia avui molt més que ara fa 30 anys? Senzillament, el sistema de comunicació i configuració de l'opinió: per la gran mutació que significa la revolució digital i l'ampliació exponencial de l'accés dels ciutadans a la informació. Ara, la informació ens cau de manera massiva i sense filtres que ens serveixin de referents a l'hora de separar el gra de la palla. Abans, la informació era poder: el que la tenia imposava la seva veritat. Ara, la infinita informació és material impossible de sotmetre sistemàticament al sedàs de la crítica. En darrer terme, no hi ha llibertat sense risc i la d'expressió el porta incorporat estructuralment. I, malgrat tot, és evident que l'ofec informatiu pot arribar a ser tan gran que la llibertat d'expressió sigui una fantasia, però em temo que l'asfíxia vindrà de l'algoritme, sense que ningú sàpiga com ha estat, més que pel carrer i l'escena pública. Per defensar la llibertat d'expressió i reduir el poder de la mentida només hi ha un camí: formació i sensibilitat. Una ciutadania adulta capaç de pensar i decidir per ella mateixa. Sempre s'acaba apel·lant al gran ideal kantianà. I, malgrat tot, no avancem.

Arnold Weinstein Our Plague Year. What Literature Tells Us About Pandemics

L'autor argumenta que la literatura ofereix un quadre longitudinal de les pandèmies i les respostes de les societats. Molts dels llibres del cànon tradicional occidental es refereixen a aquests temes: per exemple el *Decameró* de Boccaccio, amb el seu relat dels ciutadans florentins refugiats al camp durant la Pesta Negra del segle XIV, o l'*Èdip Rei* de Sòfocles, que utilitza la pesta com a teló de fons d'una història que és essencialment una reflexió sobre la capacitat humana d'autoconeixement. Heus aquí un dels diagnòstics de la literatura: ens mostra que la mort en massa desencadena respostes polítiques recognoscibles, incloent la ràpida utilització de persones o grups particulars com caps de turc. Durant una pandèmia viral, l'acte humà fonamental de connexió pot matar-nos. El nou coronavirus es basa en aquesta connexió; els esforços de mitigació (distanciament social, confinaments) busquen sufocar-la. En temps en els que les paraules poden portar una càrrega viral letal quan es pronuncien des de molt a la vora, és bo retirar-se a la literatura com la forma escrita de tocar la civilització. La literatura ens ensenya que no tenim immunitat contra els altres, ni la volem. A canvi, ens s'inicia, com a companys de viatge, en la vida subjectiva dels altres, almenys per un temps.

Phumzile Mlambo-Ngcuka Con voluntad, se puede poner fin a la violencia contra las mujeres

Amb motiu del Dia internacional contra la violència masclista la directora executiva d'ONU Dones, Phumzile Mlambo-Ngcuka, adverteix que la violència que els homes exerceixen contra les dones és també una pandèmia; una pandèmia que precedeix i que sobreviurà la del coronavirus. En aquest sentit, afirma que s'ha vist l'estreta relació que existeix entre la

pandèmia de COVID-19 i l'augment de les denúncies per violència en qualsevol de les seves formes. Es diu la pandèmia a l'ombra. I aquesta pandèmia també necessita d'una resposta global i coordinada que compti amb protocols d'aplicació. També afecta grans franges de poblacions de totes les edats. Tan sols l'any passat, 243 milions de dones i nenes van patir violència sexual o física per part de les seves parelles. Els informes d'aquest any abunden en casos de violència contra dones i nenes en l'àmbit privat, cibernetament, matrimonis infantils, assetjament sexual i violència sexual. A la pandèmia de COVID, va ser clau la col·laboració entre el món científic, els governs, la societat civil i la indústria. L'escala i naturalesa d'aquesta col·laboració, i fins i tot una de més gran, és la que es necessita per eradicar la violència contra les dones en tots els sectors i en l'àmbit de la societat, la comunitat, la família i la persona. El Fòrum Generació Igualtat i les Coalicions per a l'Acció reflecteix aquest enfocament integral i uniforme amb un pla de cinc anys per adoptar un canvi sistemàtic i durador. En definitiva, sabem que vol dir lluitar contra una pandèmia. Ara ens cal la voluntat per fer-ho i, amb la Generació Igualtat, liderar el camí cap a un món sense violència contra les dones.

Cas Mudde En Europa, Ocasio-Cortez y Biden estarían en partidos distintos

Cas Mudde, polític expert en els moviments d'extrema-dreta i populistes considera que el terme "populista", per exemple, només és aplicable a aquells moviments polítics que assumeixen un concepte homogeni de la vila i postulin una distinció moral entre aquest (pur) i les elits (corruptes). Això vol dir que, per a ell, una figura com Bernie Sanders, en el fons, és un socialdemòcrata més que un populista. Així també un partit com Podemos, inspirat com està en les tesis d'Ernesto Laclau i Chantal Mouffe, de manera rigorosa no arriba a ser populista de veritat perquè la seva idea de poble permet que aquest incorpori demandes i interessos heterogenis. De manera similar, Mudde insisteix distingir, dins el camp de la ultradreta, entre la dreta radical i la dreta extrema. Si aquesta és directament antidemocràtica, aquella no rebutja la democràcia en si -creu en la sobirania popular- encara que sí subverteix la democràcia liberal en la mesura que ignora principis bàsics com els drets de les minories o la separació de poders. Pel que fa als possibles canvis en la política nord-americana després de la victòria de Joe Biden, Mudde assenyala que el més probable és que els republicans conservin el Senat després de les dues eleccions que queden pendents per al mes de gener i que els demòcrates no aconseguiran fer passar cap mesura fora de les executive orders presidencials. Qualsevol reforma estructural estarà fora d'abast, per començar perquè no controlaran els pressupostos. Els republicans, per la seva banda, continuaran en el cinisme que ja es va poder veure en els anys d'Obama. I tornaran a l'austeritat.

Michele Wucker Was the pandemic a grey rhino or a black swan?

Una de les lliçons de la pandèmia de COVID-19 ha estat la bogeria d'ignorar les advertències sobre els riscos altament probables i d'alt impacte. Durant anys, molts

governos van ignorar innumbrables advertències serioses que el món estava mal preparat per a una pandèmia. Quan el nou coronavirus va sorgir a la Xina, massa països van ser massa lents en la seva resposta. La pandèmia hauria d'encoratjar els responsables de la formulació de polítiques a prestar més atenció a altres riscos coneguts però mal gestionats. Entre ells figuren l'augment de la desigualtat, el canvi climàtic i els desequilibris financers, com els perillosos nivells de deute de les empreses i les bombolles d'actius. A mesura que la COVID-19 es va anar estenent, els analistes van reduir ràpidament les seves prediccions inicials sobre la pandèmia d'una ràpida recuperació en forma de V a una recuperació més lenta en forma d'U, i després a una recuperació encara més desigual i gradual. Per fer front als enormes desafiaments que s'acosten caldrà pensar a llarg termini, posar més èmfasi en l'economia real en lloc del rendiment del mercat de valors i, sobretot, comprometre a retre comptes, nosaltres mateixos i els nostres líders. Però també presenta noves oportunitats. L'eliminació dels subsidis als combustibles fòssils i la promoció de la inversió en tecnologies netes crearan llocs de treball i reduiran els costos de l'energia i l'atenció de la salut.

Yuval Noah Harari When the World Seems Like One Big Conspiracy

En aquest article, Yuval Noah Harari insisteix que comprendre l'estructura de les teories conspiratives globals pot ajudar a entendre el seu atractiu i la seva inherent falsedat. Aquestes teories argumenten que sota de la miríada d'esdeveniments que veiem a la superfície del món s'amaga un sol grup sinistre. La identitat d'aquest grup pot canviar. Però l'estructura bàsica segueix sent la mateixa: aquest grup controla gairebé tot el que passa, mentre que simultàniament oculta aquest control. Les teories de la conspiració es delecten en la unió dels oposats. A partir d'aquestes premisses, sorgeix una teoria de funcionament del món. Els esdeveniments que es mostren als noticiaris només són una astuta cortina de fum dissenyada per enganyar-nos, i els líders que distreuen la nostra atenció són meres titelles en mans dels veritables governants. Aquestes teories són capaces d'atreure nombrosos seguidors en part perquè ofereixen una explicació única i directa a innumbrables processos complicats. Les nostres vides són repetidament sacsejades per guerres, revolucions, crisis i pandèmies. Però si creiem en algun tipus de teoria de la conspiració, gaudirem de la reconfortant sensació que ho entenem tot. La clau mestra de la teoria desbloqueja tots els misteris del món i ens ofereix entrar en un cercle exclusiu - el grup de persones que entenen. Ens fa més intel·ligents i savis que els altres, fins i tot ens eleva per sobre de l'elit intel·lectual i la classe dirigent. Això no obstant, les teories conspiratives pateixen del mateix defecte bàsic: assumeixen que la història és molt simple. La premissa clau d'aquestes teories és que és relativament fàcil manipular la gent. Un petit grup de persones pot entendre, predir i controlar-ho tot, des guerres fins revolucions tecnològiques i pandèmies. En definitiva, adonar-se que cap càbala no pot controlar en secret el món sencer no només és el correcte sinó que també ens empodera. Vol dir que podem identificar les faccions que competeixen en el nostre món, i aliar-nos amb alguns grups contra altres. D'això tracta la política real.

Corinne Purtill How Close Is Humanity to the Edge?

L'article ressenya les reflexions del filòsof australià Toby Ord que estudia el "risc existencial" de la nostra espècie. L'actual pandèmia de coronavirus ha coincidit amb la publicació del seu llibre *The Precipice: Existential Risk and the Future of Humanity* (Bloomsbury Publishing, 2020). Per a Ord, viure una pandèmia és una oportunitat per contemplar històries alternatives. Què podria haver succeït en un món en el qual la COVID-19 no existís, o es gestionessin de manera diferent? I si el virus hagués estat més mortal? Al seu llibre Ord considera aquestes divergències a gran escala, considerant tant els foscos futurs que ens esperen si no s'aborden les amenaces existencials per a la humanitat com els resultats molt més prometedors si s'ataquen les amenaces amb immediatesa. Ord situa el risc de la nostra extinció durant el segle XXI en un de cada sis, és a dir les probabilitats d'un desafortunat tir a la ruleta russa. El llibre cataloga moltes possibles catàstrofes. Hi ha els riscos naturals amb els que sempre hem viscut, com asteroides, erupcions súper volcàniques i explosions estel·lars. Després hi ha les amenaces a gran escala que hem creat nosaltres mateixos: la guerra nuclear, el canvi climàtic, les pandèmies (que es fan més probables degut a la nostra forma de vida), i altres mètodes innovadors de destrucció provocada per l'home que encara estan per venir. A Ord li preocupen sobretot dues possibilitats: la Intel·ligència Artificial no alineada amb els valors humans (li dona una possibilitat entre deu d'acabar amb la humanitat en els propers cent anys) i les pandèmies artificials (creu que tenen una possibilitat entre trenta de destruir la humanitat). La pandèmia que estem experimentant actualment és el tipus d'esdeveniment que Ord descriu com un una senyal d'alarma, una catàstrofe de menor escala que, tot i aterridora, tràgica i pertorbadora, també podria impulsar els intents de prevenir desastres de major magnitud en el futur.

Marina Garcés Violència sin victoria

El 2020 la pandèmia de la COVID-19 i els seus efectes ho recobreixen tot. Ens han fet entrar en una nova fase de la globalització, la globalització sanitària, que succeeix a la globalització feliç del neoliberalisme, a la globalització armada contra el terrorisme i la globalització climàtica, en l'horitzó de la crisi ambiental. En aquesta successió de globalitzacions, on cadascuna recull i amplifica l'anterior, el vector principal és la violència. Una violència sense victòria però amb alguns beneficiats. Una victòria sense final, però amb molts damnificats. Aquesta violència sense victòria és la lògica d'un estat d'excepció que s'ha tornat permanent. Caducada la ficció de la globalització feliç, promesa a la fi de el segle XX com un espai de fluxos per al lliure moviment de persones, idees i mercaderies, la geopolítica global s'ha convertit avui en la gestió quotidiana dels diversos graus de confinament de la població mundial. Es tracta d'una negociació de les fronteres, dins i fora dels Estats-nació, que dibuixa una nova geografia dels cossos segons economies, accés a medicaments i tests, monitorització de dades i possibilitats de reclusió i d'aïllament. L'estat d'alarma decretat en tants països del món davant el contagi massiu del coronavirus se suma així als estats d'emergència anteriors. L'oblit els converteix en una nova normalitat d'excepcionalitats estratificades. Mirem cap a on mirem, la vida al planeta es presenta sota

el signe de l'amenaça permanentment diferida per algun tipus d'acció *in extremis*. Lleis d'emergència, intervenció dels bancs, operacions de rescat, camps de refugiats i de desplaçats, regulacions ad hoc ... La pregunta que ens hem de plantejar davant aquesta situació en la qual es generalitza i es normalitza l'excepció és: a què respon? Estem en un escenari de pura reacció al desgovern i la desregulació catastròfica de la globalització capitalista? O es tracta d'una lògica de governança que s'instal·la en l'excepció permanent com a forma de gestió de la complexitat social, econòmica i política actual?

Augusto López-Claros Gobiernos y bancos liderados por mujeres son menos corruptos

En aquesta entrevista, Augusto López-Claros, economista i director de la fundació *Global Government Forum*, afirma que la discriminació de la dona és una violació de la Declaració Universal dels Drets i per si això no fos prou argumenta que en els últims 30 anys ha estat comprovat que la desigualtat de gènere és una nefasta política econòmica. En efecte, quan la dona s'incorpora a la força de treball millora el creixement de l'economia, i en augmentar la seva capacitat de decisió augmenta la prosperitat de la societat. També cita diferents estudis segons els quals queda clar que les empreses amb més líders femenines a les cúpules directives obtenen més rendibilitat i major estabilitat a la plantilla. A la vegada, la incidència d'escàndols financers, frau, corrupció, tot això que socava la confiança dels inversors i dels consumidors i contribueix a crear més incertesa en l'economia. Això reforça una cosa que el Banc Mundial hem verificat empíricament, i és que en general les dones són menys proclius a la corrupció que els homes. Acaba conclouent que veure la igualtat de gènere com un joc de suma zero en què millorar la posició de les dones implica un cost per als homes és absurd i irracional.

Economy, welfare and equality

Valdis Dombrovkis Hay que ser especialmente vigilantes con España

En aquesta entrevista concedida a *La Vanguardia*, el vicepresident de la Comissió Europea, Valdis Dombrovkis, sosté que Espanya és un dels països que més s'ha de vigilar degut al seu deute elevat. Considera per tant que és especialment necessari que disposi d'una sostenibilitat fiscal a mitjà termini, per la qual cosa la Comissió va ser especialment vigilant quan va dissenyar mesures de resposta a la crisi per tal assegurar que aquestes siguin temporals i focalitzades. Això afecta especialment Espanya perquè tindrà un dèficit molt elevat aquest any, del 12,2% i només es reduirà gradualment en els propers anys. Pel que fa al paquet de mesures per a la recuperació econòmica després de la pandèmia, subratlla que aquest instrument s'ha d'utilitzar no per seguir amb el business as usual, sinó per reforçar la resiliència de l'economia europea, i també enfocar els reptes futurs. És per això que es van fixar requeriments per a les transicions verda i digital i pel que s'estableix aquesta relació amb el semestre europeu i les recomanacions específiques per país (CSR). És important que tots aquests elements es preservin en el reglament. Les negociacions

entre Consell i Parlament estan actualment en marxa i el paper de la Comissió Europea és ajudar a facilitar un acord.

Patrick Foulis Covid-19 is up-ending capitalism

Les recessions són el mecanisme de classificació del capitalisme. Els negocis febles es redueixen o fracassen i els més forts s'expandeixen. Però el 2020 el procés de destrucció creativa no s'ha produït de la manera típica. Degut al fet que la recessió ha estat el resultat d'una crisi de salut en lloc d'un col·lapse financer o d'una explosió de la inflació, hi va haver alguns guanyadors i perdedors corporatius idiosincràtics: pensem en l'auge de les transmissions via videoconferència d'una banda, i les empreses de creuers de l'altra. L'any que ve el peatge serà encara més dur a mesura que l'estímul dels estats es redueixi i s'enfonsi un nombre major d'empreses. No obstant això, les empreses de primera línia s'enfrontaran a un nou clima en què tres principis de l'empresa moderna -la primacia dels accionistes, la globalització i el govern limitat- estaran canviant constantment. Les empreses es veuran pressionades a prestar menys atenció als accionistes i més als treballadors. L'estancament de la globalització significa que més multinacionals hauran d'operar com a federacions d'empreses nacionals i no podran gaudir de tots els guanys en eficiència que suposa ser dirigides com una única organització integrada a nivell mundial. Quan acabi aquesta recessió, el món dels negocis i les regles del capitalisme hauran conegut una autèntica sotragada.

Robert Boyer Une pandémie, deux avenir

Gairebé un any després de l'aparició de la COVID-19, el món segueix sense poder fer front a la pandèmia. No obstant això, les mesures adoptades per contrarestar han causat una triple crisi: econòmica, política i cívica. Ja s'han reforçat dues grans tendències: el triomf de les indústries digitals i el retorn de l'Estat com a motor del capitalisme. Dos moviments complementaris. A parer de l'autor, ara la gran pregunta que es planteja és com sortir del coma en el qual s'han sumit les economies arran de les restriccions imposades per intentar frenar la pandèmia, és a dir com es pot reconstruir un sistema econòmic funcional a partir de components que estan desconnectats entre si? En absència d'un retorn a la història, cadascun proposa un enfocament normatiu segons les seves preferències doctrinals o ideològiques. Per facilitar la recuperació, cal suprimir els impostos sobre la producció, argumenten les organitzacions patronals. Cal restablir l'impost sobre el patrimoni, instituir un impost transitori, o fins i tot permanent, sobre els alts ingressos i avançar cap a una major justícia social, afirmen els investigadors i els moviments d'esquerra. Altres suggereixen "començar de zero": tenir en compte l'amenaça de col·lapse ecològic i apostar pel decreixement, ja que els confinaments han demostrat que és possible. Dins d'aquest context, és un prerequisite explorar el llegat de les dues últimes dècades. La pandèmia es produeix en un moment en què la crisi de 2008 ha estat difícil de superar i no ha donat lloc a un marc financer estricte. Al contrari: ha suposat mantenir els tipus d'interès pràcticament a zero per tal d'estimular l'activitat econòmica, font de recurrents esclats especulatius -en aquest cas sobre el petroli i les matèries primeres- en societats

dominades per la financiarització. L'augment dels ingressos del capital i la inseguretat de l'ocupació estan alimentant un continu augment de la desigualtat. A principis de 2020, els responsables polítics no podien imaginar que un virus seria capaç d'aturar aquestes poderoses dinàmiques.

Olivier De Schutter The Global Fund for Social Protection: an idea whose time has come

La pandèmia de COVID-19 i els confinaments adoptats pels governs per limitar la propagació de virus han imposat una prova d'estrès sense precedents als sistemes de protecció social de tot el món. Les hores treballades a tot el món van disminuir en un 10,7% en el segon trimestre, fet que podria traduir-se en la pèrdua de 305 milions de llocs de treball. Els més afectats han estat els treballadors del sector no estructurat i els que treballen en formes d'ocupació precàries i "no estàndard", la qual cosa representa 1.600 milions i 400 milions de treballadors a tot el món, respectivament. Degut al fet que les dones estan sobrerrepresentades en les categories més afectades -ja que són elles les que suporten la major part de la càrrega quan les famílies han de compensar la incapacitat dels serveis públics, inclosa l'atenció de la salut, per donar suport als necessitats- la crisi també representa un enorme retrocés en el progrés cap a la igualtat entre els gèneres. Ara ve la prova de realitat. L'enfortiment de la resistència dels sistemes de protecció social a tot el món ha de convertir-se en una prioritat política i la solidaritat internacional ha de posar-se al servei d'aquest objectiu.

Adam Tooze The West's Constitutional Crises Threaten the Economy's Last Best Hope

Segons Adam Tooze, els bancs centrals han mantingut fins ara les seves economies a flotació però la disfunció política els està empenyent més enllà del punt de ruptura. El que ha portat els banquers centrals a l'acció és que des de l'estiu, a banda i banda de l'Atlàntic, l'acord polític sobre els termes de la política fiscal s'ha trencat. I això posa als bancs centrals en una posició delicada. En absència de despeses governamentals o retallades d'impostos, la càrrega de sostenir l'economia recau inevitablement en mans del banc central. En circumstàncies normals, els polítics estan encantats de traspasar els seus problemes als banquers centrals que treballen tranquil·lament als marges de la vida política. Però els conflictes i desacords partidistes que han sorgit aquest any a banda i banda de l'Atlàntic són tan profunds que ha aparegut una possibilitat més dramàtica: que els propis bancs centrals es vegin arrossegats per la lluita política. Mentre Europa i els Estats Units s'enfronten a la segona fase de la crisi del coronavirus, els polítics americans es barallen per l'encara discutida elecció presidencial, i Europa s'enfronta als seus dimonis nacionalistes-populistes. No obstant això, tot i les diferències d'estructura i les divergències en la seva política, a mitjans de novembre de 2020 tots dos grans blocs occidentals tenen al menys això en comú. No disposen d'una resposta coherent de política fiscal de cara la segona onada de la crisi. En tots dos casos, s'estan plantejant qüestions bàsiques de tipus constitucional. I el tallafocs entre la política i la política monetària s'ha trencat una vegada

més.

Francesco Corti et al. Can Next Generation EU guarantee fair, inclusive recovery?

Els autors ressenyen els punts febles del pla de recuperació econòmica de la UE i destaquen que la manca d'indicadors adequats per a mesurar la distribució dels resultats socioeconòmics afecta directament la capacitat d'elaborar recomanacions apropiades per als estats membres. Això té una doble conseqüència. D'una banda, disminueix la capacitat de la Comissió per dirigir les reformes dels estats membres cap a una recuperació inclusiva. D'altra banda, es corre el risc de limitar l'impacte dels fons assignats en el marc de la NextGenerationEU, atès que aquests últims es transfereixen sobre la base de plans nacionals que se suposa que compleixen les recomanacions específiques de la comissió per a cada país. NextGenerationEU representa una oportunitat única, que ha de ser aprofitada per garantir una recuperació que compleixi amb les expectatives dels ciutadans. La crisi ha colpejat durament als grups més vulnerables: els treballadors atípics (autònoms, a temps parcial i temporals), la mà d'obra poc qualificada, les dones de forma desproporcionada i les generacions més joves. Cal establir per tant objectius adequats i intervencions a mida per crear una base més sòlida per a una economia resistent i una societat inclusiva.

Sustainability and climate change

Robin Tutenges Climat: le monde aurait déjà dépassé le point de non-retour, selon une étude

Un informe publicat a la revista *Scientific Reports* assenyala que pel que fa a el canvi climàtic, el punt de no retorn ja s'hauria superat. L'estudi es basa en un model matemàtic que simula l'evolució futura de l'escalfament global si totes les nostres emissions de gasos d'efecte hivernacle s'aturessin a 2020 i la conclusió és que tot i que les emissions s'aturessin abruptament avui, el món continuaria escalfant inexorablement. Una de les principals causes seria la quantitat de CO2 emmagatzemada en el permafrost. A mesura que les temperatures augmenten, aquest sòl congelat que conté grans quantitats de gasos d'efecte hivernacle es fon i un cop alliberat a l'atmosfera, aquest gas al seu torn augmenta les temperatures. Aquest fenomen, un veritable cercle viciós que podria ser irreversible segons l'estudi, és alhora el més preocupant que la quantitat de CO2 atrapada en el permafrost equival a quatre vegades la quantitat emesa per les activitats humanes des de mitjans de segle XIX. No obstant, cal assenyalar que aquest estudi no obstant això, assenyala que aquest estudi també està sent qüestionat. El rotatiu britànic *The Independent* afirma que el model de simulació utilitzat és considerat massa simplista per diversos climatòlegs britànics i les conclusions a què arriba l'estudi contradiuen les que han estat presentades pel Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC). Tot i això, la situació del planeta és extremadament delicada ja que, per exemple, un estudi publicat a *Nature communications Earth and Environment* revela que el casquet glacial de Groenlàndia ha arribat efectivament al punt de no retorn.

Carbon Tracker Shift to electric vehicles in emerging markets will 'end oil era'

Carbon Tracker, un think tank que busca promoure un mercat energètic mundial segur per al clima harmonitzant els mercats de capital amb la realitat climàtica, publica un estudi que revela que el transport en els mercats emergents representa més del 80% de tot el creixement previst de la demanda de petroli fins al 2030, d'acord amb una anàlisi de l'Agència Internacional de l'Energia si la tendència segueix com fins ara. També es preveu que la meitat del creixement provingui de la Xina i l'Índia. Destaca, però, que l'informe assenyala que aquests països ja estan reduint la seva dependència del petroli i aposten activament pels vehicles elèctrics a mesura que els preus s'acosten als dels vehicles gasolina i dièsel. La Xina lidera el món en el desplegament de vehicles elèctrics i l'Índia està seguint el mateix camí. Segons *Carbon Tracker*, el viratge de la Xina cap a vehicles elèctrics podria retallar la demanda mundial de petroli en un 70% per a l'any 2030. En 10 anys, la Xina podria estalviar-se 80.000 milions de dòlars en petroli a mesura que es popularitzen aquests vehicles. Es tracta d'una simple elecció entre la creixent dependència del que ha estat un petroli car produït per un càrtel estranger, o l'electricitat nacional produïda per fonts renovables, la qual cosa fa baixar els preus. En darrer terme, els experts de *Carbon Tracker* aposten que els importadors dels mercats emergents posaran fi a l'era del petroli.

Sundar Pichai Tech must help combat climate change

Després de dècades d'avenços graduals, 2021 serà l'any més important per combatre el canvi climàtic. Dos esdeveniments recents ho han fet possible. Primer, la ciència ens diu que tenim una dècada per reduir dràsticament les emissions o enfrontar els pitjors impactes del canvi climàtic, molts dels quals ja han arribat. En segon lloc, estem veient com es desenvolupen tecnologies i polítiques prometedores que posaran a l'abast l'energia lliure de carboni. Les noves tecnologies -incloent un millor emmagatzematge d'energia i la reducció dels costos associats amb l'energia eòlica i solar en un 70% i 89%, respectivament en els últims deu anys- estan acostant l'energia lliure de carboni 24/7 a la realitat. Una altra d'aquestes tecnologies és la intel·ligència artificial (IA). L'autor, director executiu de Google, subratlla que a l'empresa estan treballant en formes d'aplicar la IA per optimitzar el consum d'electricitat als seus centres de dades. En col·laboració amb DeepMind, han desenvolupat solucions que han reduït en un 30% la quantitat d'energia utilitzada per refredar els centres de dades. La IA també pot utilitzar-se per fer més previsible l'energia eòlica, la qual cosa augmentarà el valor, la utilització i l'adopció de l'energia renovable. En definitiva, al llarg de la història, cada generació ha enfrontat grans desafiaments. El canvi climàtic serà el repte de més envergadura de la nostra generació i el 2021, el món donarà els seus passos més importants per enfrontar-ho.

Christian Shepherd i Thomas Hale China's economic recovery jeopardises Xi's climate pledge

Aquest article del *Financial Times* revela que la dependència de la Xina respecte de la indústria del carbó amb vistes a impulsar la seva recuperació econòmica amenaça amb socavar l'objectiu del President Xi Jinping d'assolir un nivell d'emissions netes de diòxid de carboni per 2060. Els confinaments per aturar la propagació del coronavirus han reduït les emissions de CO2 a tot el món, però els ecologistes adverteixen que els governs han d'adoptar mesures d'estímul respectuoses amb el clima per impulsar el creixement o arriscar-se a un augment postpandèmic dels gasos d'efecte hivernacle. La recuperació de la Xina ha estat liderada pel sector industrial dominat per l'Estat. Al mes d'octubre, la demanda de construcció ha estimulat un augment de la producció d'acer, alumini i ciment de 13, 11 i 10%, respectivament, en comparació al mateix període de l'any passat. Això comporta que la Xina representi gairebé el 60% de la producció mundial en aquests tres sectors, la qual cosa suposa un augment de gairebé el 10% respecte de l'any passat. Al mateix temps, les exportacions s'han desplomat en els últims cinc mesos, el que significa que la gran majoria dels productes s'utilitzen a nivell nacional. Segons Yang Muiyi, un analista d'Ember, un *think tank* sobre el clima basat al Regne Unit, l'augment de la demanda interna fa gairebé impossible que la Xina elimini gradualment els combustibles fòssils.

Antón Fernández Piñeiro El Capitaloceno y las pandemias

Segons l'autor, les crisis sanitària, climàtica i ecològica estan íntimament relacionades. El sistema capitalista està trobant els límits de les seves pròpies dinàmiques atès que pivota sobre el creixement econòmic constant en un planeta amb recursos finits. La Terra està enviant senyals per a canviar la nostra manera de relacionar-nos amb ella. Es requereix per tant un canvi urgent que passa per l'evolució dels sistemes econòmics i financers per desenvolupar una economia sostenible a nivell mundial, que s'allunyi de les limitacions de l'actual paradigma de creixement econòmic. Així doncs, un canvi de paradigma que està a la mateixa base de la filosofia del sistema de producció capitalista. L'autor també subratlla que globalització va provocar un enorme increment en la velocitat i en el volum de el tràfic de mercaderies i de viatgers, però també de patògens i dels seus hostes animals. El contraban d'animals és un negoci que va moure al 2019 107.000 milions d'euros i el 24% de les espècies de vertebrats, representant una de les principals causes de la pèrdua de biodiversitat a nivell global, ja que aquest mercat es retroalimenta de la desforestació . La tendència global d'urbanització, així com la seva expansió en detriment dels boscos, augmenta no només la probabilitat de contagiar i ser contagiats sinó també l'exposició als animals salvatges. En definitiva, la recepta perfecta per a una pandèmia global.

Innovation, science and technology

Alex Hern Tech giants join with governments to fight Covid misinformation

L'article publicat a *The Guardian* revela que Facebook, Twitter i Google formen part del grup de treball que s'ocupa de lluitar contra les falses afirmacions sobre les vacunes. A més de les tres empreses tecnològiques, el grup de treball inclou el Departament de Digital, Cultura, Mitjans de Comunicació i Esports del Regne Unit i l'Oficina de Consell Privat de Canadà, organismes reguladors de Sud-àfrica, l'Índia, l'Argentina i Espanya, l'Institut Reuters per a l'Estudi del periodisme i l'organització de periodisme sense ànim de lucre First Draft. La desinformació sobre les vacunes ha estat durant molt temps un desafiament per a les xarxes socials, fins i tot abans que la imminent introducció d'una vacuna contra la COVID fes més urgent la qüestió. Durant anys, Facebook va permetre lliurement la divulgació de continguts antivacunes, fins i tot quan el seu fundador. Un cop iniciada la pandèmia, ja al març de 2019, Zuckerberg va prohibir els posts contra la vacuna que incloguessin informació errònia. A l'octubre d'aquest any, va anar més enllà i va prohibir qualsevol mena de publicitat contra la vacuna, excepte la que tingués un missatge polític. En darrer terme, la difusió d'informació errònia, falses i esbiaixades representa un perill real i important per a la salut pública.

Ivan Williams Jiménez The transformative impact of tech firms' technologies

Des de les pàgines de *Social Europe*, l'autor argumenta que no hi ha dubte que l'adopció i la integració de les tecnologies digitals en el lloc de treball tenen, en principi, un gran potencial per fer més segura la humanitat. Si mirem les onades passades d'avanç tecnològic, podem veure com aquestes han millorat la salut i la seguretat i les condicions de treball. També hi ha cada vegada més proves dels beneficis de les transformacions impulsades per la Intel·ligència Artificial en el món laboral, quan s'apliquen èticament. S'estan desplegant robots en entorns perillosos per als treballadors i els avenços tecnològics han posat fi a certs treballs perillosos i degradants. Els sistemes automatitzats i la Internet de les coses poden millorar la seguretat en el lloc de treball amb millors mecanismes de prevenció, la qual cosa comporta una reducció de les lesions, així com un augment de la capacitat de creativitat humana. La robòtica i la Intel·ligència Artificial poden alleujar les tasques repetitives i estressants que causen trastorns musculoesquelètics o malalties mentals. En aquest nou context laboral, les empreses estan accelerant dràsticament les seves estratègies que donen prioritat a la productivitat en el lloc de treball i al rendiment empresarial. Al mateix temps, hi ha una demanda creixent per part dels treballadors i de la societat civil perquè es compregui millor com la digitalització dels llocs de treball afectarà les condicions dels treballadors i a la salut i la seguretat.

The Economist Democracies must team up to take on China in the technosphere

L'autor de l'article afirma que el president sortint dels Estats Units no va poder o no va voler entendre que la Xina i els Estats Units no són les úniques economies que tenen la paraula en la carrera per l'hegemonia tecnològica, i al seu parer aquest fet proporciona als Estats Units un avantatge potencialment decisiu. L'Índia, la Unió Europea, el Japó i altres països juguen papers crucials en el sistema mundial d'informàtica, com també els gegants de la tecnologia com Alphabet, Apple i Microsoft. Totes aquestes entitats estan en desacord amb el govern americà i sovint es troben en conflicte entre elles, ja sigui per drets de privacitat o denúncies sobre la competència. Però també és cert que tots els actors preferirien un món en què els acords, pràctiques i expectatives internacionals encarnessin els valors i els interessos que comparteixen amb els Estats Units, en lloc dels de la Xina. I si els països democràtics no poden acordar regles comunes en l'àmbit digital, la Xina podria acabar establint les seves regles en àmplies zones del món. El resultat seria una tecnoesfera dissenyada per a la comoditat i el suport de les autocràcies. Per consegüent, a llarg termini, el món necessita alguna cosa més que acords bilaterals i una forma de cooperació, una mica més sòlida i especialitzat. Podria ser que sigui necessària la creació d'alguna entitat com per exemple una Organització Mundial de Dades, com ha suggerit Ian Bremmer del Grup Euràsia o almenys un GADD, un Acord General sobre Dades i Infraestructura Digital, una mica en la línia de l'Acord General sobre Aranzels i Comerç, que va ser el predecessor de l'OMC. Pot semblar il·lusori ara mateix però sense una organització d'aquest tipus, els fluxos de dades globals d'avui es podrien anar reduint tal com el proteccionisme va limitar el comerç en l'època anterior a la creació del GATT i de l'OMC.

Núria Oliver La carrera plena de obstacles de la intel·ligència artificial 'made in Europe'

L'autora de l'article reflexiona sobre el paper d'Europa en la cursa per a l'hegemonia en matèria d'Intel·ligència Artificial en un context on les grans potències mundials -tant empreses com governs- han entès que el lideratge en IA implicarà un lideratge no només econòmic, sinó també polític i social. L'autora afirma que Europa s'està quedant endarrerida i que, conscient d'aquesta situació de debilitat davant dels dos gegants de l'oest i de l'est, ha llançat en els últims dos anys un conjunt d'accions estratègiques al voltant de la IA. Després de repassar detingudament les diferents iniciatives i programes, conclou que és moment d'unir esforços, buscar sinèrgies i compartir visions. Junts, tant institucions públiques -la Comissió Europea i els governs- com el sector privat, les ONG i la societat civil, poden contribuir a que Europa sigui capaç d'atreure, retenir i cultivar el talent, de donar suport i incentivar la investigació i innovació en IA i d'impulsar l'adopció de la IA en el teixit empresarial i en les administracions públiques per millorar la qualitat de vida de tots i totes els que viuen al Vell Continent. Si no ho fan, el nostre paper com europeus en un món global del segle XXI pot quedar reduït a l'enyorança dels temps passats d'esplendor.

Owen Jones The Covid vaccine will benefit humanity - we should all own the patent

L'autor destaca que l'esperança de disposar ben aviat d'una vacuna que ens alliberi de la perllongada misèria econòmica provocada per la pandèmia de coronavirus és molt important però que no hem d'ignorar tampoc els tripijocs de la indústria farmacèutica. La mateixa vacuna experimental de Pfizer / BioNTech utilitza una tecnologia punteres de proteïnes que ha estat desenvolupada pel govern dels EUA. És a dir que sense la intervenció de l'Estat, aquesta vacuna probablement no s'hauria desenvolupat tan ràpidament. Paral·lelament, mentre cada dia moren prop de 10.000 persones a tot el món a causa de la COVID-19, el fet que CEO de Pfizer tot aprofitant les notícies sobre la vacuna hagi venut 5,6 milions de dòlars en accions hauria de causar alguna cosa més que malestar entre la ciutadania. Bàsicament, les empreses farmacèutiques són monopolis mundials, als quals se'ls dona el dret de cobrar el que el mercat estigui disposat a pagar pels nous medicaments que produeixen, segons afirma Nick Dearden de Global Justice Now, tot demanant que se suspenguin les patents de la vacuna de Pfizer. En efecte, les patents atorguen als laboratoris drets exclusius per a fabricar i vendre els seus medicaments durant 20 anys, impeding el subministrament de versions genèriques més barates. En definitiva, Owen Jones apunta que ens hem d'alegrar que una vacuna pugui estar ràpidament disponible, però que cal estar molt vigilants respecte d'una indústria farmacèutica tan disfuncional com moralment en fallida.

Anjana Ahuja Why Covid-19 vaccines offer cause for hope and concern

L'autora ressenya en aquest articles els claroscurs relacionats amb l'anunci de la propera posada en circulació de dues vacunes per al coronavirus que presenten una eficàcia de més del 90%. No obstant això, considera que la lletra petita matisa l'eufòria inicial: els resultats s'ha donat a conèixer mitjançant un comunicat de premsa de Pfizer, no en un article científic; es desconeix quant temps dura la immunitat o si els símptomes dels que van contreure la COVID-19 eren lleus o greus; no s'ha revelat l'eficàcia de la vacuna en els grups de major edat, que són els objectius clau de qualsevol estratègia de vacunació. Tampoc no se sap si la vacuna frena la transmissió i alleuja els símptomes de la malaltia. Paral·lelament també hi ha els problemes logístics. La vacuna de Pfizer necessita temperatures ultrafredes per mantenir-se estable i s'haurà de transportar en maletes especials, folrades amb gel sec i rastrejadors GPS, cadascuna d'elles amb capacitat per emmagatzemar 5.000 dosis a una temperatura de -70°C durant deu dies, sempre que no s'obrin més de quatre vegades. Aquesta primera bona notícia va ser seguida al cap de pocs dies per l'anunci de Moderna afirmant que la seva vacuna tenia una eficàcia de gairebé el 95%. Les dades de la companyia nord-americana mostren que la vacuna sembla funcionar bé en persones grans i que frena la gravetat de la malaltia. La vacuna de Moderna té com a avantatge sobre la de Pfizer la seva practicitat: pot ser emmagatzemada durant sis mesos a -20°C i, un cop descongelada es pot conservar durant un mes en una nevera. Finalment, l'autora també destaca que existeixen imperatius pràctics per mantenir viva la carrera de

les vacunes tot i els primers avenços de Pfizer i Moderna: l'intent de derrotar la COVID-19 no és un esforç nacional, sinó mundial que exigeix milers de milions de dosis, més enllà de l'abast de qualsevol fabricant. El món necessita no només una vacuna sinó tantes com la ciència pugui crear.

Donato Paolo Mancini Vaccine contracts shrouded in secrecy despite massive public funding

L'autor d'aquest article publicat al *Financial Times* alerta del fet que els contractes relacionats amb la compra de vacunes per part dels governs i de les institucions internacionals es mantenen en secret tot i l'enorme finançament públic que han rebut els laboratoris farmacèutics. A principis d'aquest any, Sandra Gallina, l'encarregada de comprar les vacunes contra el coronavirus per a la UE va comparèixer davant del Parlament Europeu on va rebre les crítiques dels eurodiputats que reclamaven una major transparència en els contractes d'adquisició confidencial amb laboratoris, ja que la contractació és considerada per molts com un procés massa opac, donat els diners i el nombre de vides en joc. Tot i això, encara se sap molt poc sobre els termes dels contractes de vacunes que la UE ha signat amb grups farmacèutics com AstraZeneca, Pfizer-BioNTech, Sanofi-GlaxoSmithKline i CureVac. En efecte, els contractes d'adquisició de medicaments són sempre confidencials i les empreses poques vegades revelen informació comercial. No obstant això, atesos els nivells sense precedents d'inversió pública en el desenvolupament de les vacunes contra la COVID-19, nombrosos grups de la societat civil i alguns polítics han argumentat que s'hauria d'haver fet una excepció i publicar més informació.